

DANSA

Raimon Àvila

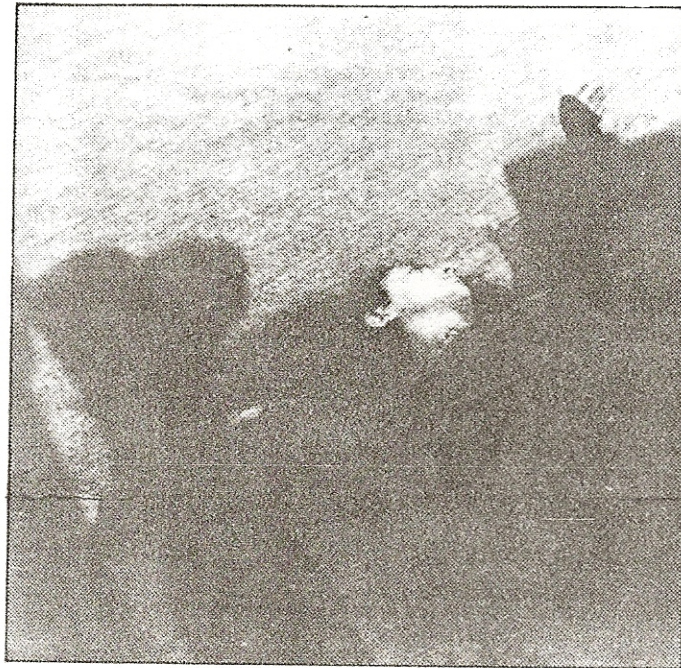
Danat: els noranta

◆ La programació d'aquest any del Mercat de les Flors es tanca amb un excel·lent treball del grup Danat Dansa. Sembla cada cop més clar que els últims moments del segle de què parla l'eslògan del Mercat ens han de sorprendre amb imaginatives i noves aportacions a l'escena que escaparan, cada cop més, a l'acotació en gèneres vigent. Molt sovint no es podrà (i ja no es pot) dir que això és teatre, que això és dansa, que això és circ, que això són titelles, etc.

Dur a l'escena, doncs, un univers personal i màgic, capaç de superar i fer-nos oblidar els límits estrictes de la dansa, el teatre, les arts plàstiques o la música, aquest és el veritable repte dels 90. Els resultats que es donen en aquesta línia són encara molt desiguals. Quan s'aconsegueix donar un pas endavant ens traiem el barret. I això és el que han aconseguit Alfonso Ordoñez i Sabine Dahrendorf amb *El cielo está enladrillado*. Així doncs: bravo Danat. Bravo a una aportació a l'escena dels noranta, seriosa, sensible i intel·ligent.

En aquest treball Danat parteix de les pintures de Goya. Aviat som transportats, en efecte, a l'interior d'un món molt proper a l'època de *La gallina ciega* o *El pelele*. El joc esdevé a partir d'ara un dels *leitmotivs* de l'espectacle. Es juga a perseguir els altres, a aixecar les faldilles, a fer rotllanes. Un delicat erotisme completa el conjunt d'emocions que omplen l'escena i es converteixen en un altre important *leitmotiv*. Les coreografies basades en moviments simples

DiB

Danat ens fa oblidar els límits de la dansa

Danat Dansa

Intèrprets:	Susanna Castro, Núria Català, Sabine Dahrendorf, Beatriz Fernández, Alfonso Ordoñez, Josu Lezameta, Bernard Plouvier
Coreografia:	Sabine Dahrendorf i Alfonso Ordoñez
Música:	Ninove (Jean-Luc-Plouvier)
Escenografia:	José Menchero
Local:	Mercat de les Flors, divendres, 25 de maig

avancen sempre dins d'una trama molt ben mesurada. La música encaixa perfectament amb el moviment, el moviment amb la llum, la llum amb l'ombra, l'ombra amb l'escenografia, l'escenografia amb el moviment, etc.

I, de cop, apareix una gran palanca al mig de l'escena. Damunt la qual es salta, es dansa, mentre puja i baixa com la roda de la fortuna. Després passem a un món més obscur, el dels *caprichos*. Els límits de l'escena són, a partir d'ara, su-

perats una i altra vegada i això produeix una peculiar sensació d'esquinçament.

L'espectacle té algun moment, és cert, en què el ritme decau lleugerament, durant l'última part. Això no obstant, *El cielo está enladrillado* és, sens dubte, un dels millors espectacles de dansa que hem vist aquest any a Barcelona. La companyia té una cohesió, un rigor i una sinceritat creativa estranya a la majoria dels grups locals. Qui vulgui saber com seran els 90 que no s'ho perdi.